

UNA TROBADA CASUAL:

1. Una cadira sense amo aparent apareix al carrer. L'Alberto Peral les fotografia directament. D'aquests paisatges urbans (els seus protagonistes són cadires o estructures de quiosquets de venda al carrer, petits tamborets, etc.) un cop passats a suport fotogràfic, l'Alberto retira curosament la capa més superficial, deixant a la vista el blanc del paper. Malgrat la delicadesa amb la que l'artista realitza l'acció, no deixa de haver quelcom dolorós o transgressiu en el fet de "espellar" una imatge.

2. El que aquesta retirada d'imatge mostra és l'absència. Una absència en forma d'ou o de con, una absència definida geomètricament que s'asseu sobre una cadira sense amo. La cadira sembla observar-nos des de la cantonada, o poder ens està esperant per a sortir a la trobada i explicar-nos la seva història? Al cap i a la fi, a què pot aspirar una cadira més que a trobar a la seva persona?

3. La inesperada acceleració de significat que suposa la trobada de la imatge amb la seva absència, sembla ser el moment que atentament l'Alberto estava esperant i la troballa que aquestes imatges feliçment celebren. Perquè al artista, i potser el que és més important, al seu material creatiu, sembla no importar-li el fet que la imatge pugui ser i no ser al mateix temps en el mateix objecte. És més, l'artista i el seu material semblen gaudir bastant amb aquest descobriment i és per això que les imatges resulten tan suggeridorament seductores i complertes. Que "l'absència s'assegui sobre una cadira" no és una contradicció: és la història callada, de vegades tendre de vegades dura, que l'Alberto persegueix i que curosament és capaç de fer-nos escoltar en les seves imatges.

(Algunes idees senzilles):

1. Probablement l'Alberto Peral es va fer artista per a poder disposar d'un espai tal i com desitjà. Disposar els objectes en l'espai d'una manera i no d'una altra. Deixar res a l'atzar. Potser a l'Alberto el que més l'interessa és introduir una noció de paisatge en l'interior de la galeria.

2. A l'Alberto no li molesta concebre el cub blanc expositiu com una totalitat. És més, és així com ho pensa i ho sent. De tal manera que visitar la seva exposició és penetrar en una densa i premeditada xarxa de lectures, imatges, reflexos i textures sensiblement lligades per a "*fer-nos sentir com imaginem l'organització d'un món realitzat a partir de l'art*". **(1)**

3. La naturalesa del seu paisatge és altament secreta. A propòsit d'aquesta idea Emmanuel Lévinas escriu: "*Allò real no deu estar determinat solament en la seva objectivitat històrica, sinó també a partir del secret, que irromp la continuïtat del temps històric, a partir de les intencions interiors. El pluralisme de la societat solament és possible a partir d'aquest secret*". **(2)**

4. La punta del dit apunta en el mirall i es reflexa per a completar la figura d'un cor. Aquesta micro-escena quotidiana sembla tancar juganera un significat: l'afecte, l'amor és meitat real, meitat reflex; presència i somni. (Al menys això és el que explícitament expressa el material creatiu que Alberto Peral curosament compon).

5. No s'amoïnin massa a l'hora de desfer-se dels seus mobles vells. És aquest material del que l'Alberto Peral es nodreix: somiar que la matèria inert podrà ser animada per a explicar eloqüentment les seves històries.

Jesús Palomino.
Sevilla, setembre 2009

Notes:

- (1).** Entrevista "A propósito de Palermo" de Laszlo Glozer y Joseph Beuys. Revista ARTE: proyectos e ideas. Nº 2. Universidad Politécnica de Valencia, 1994.
- (2).** Emmanuel Lévinas: *Totalidad e infinito*. Ed. Sígueme. Salamanca, 1977.